

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 408 din 16 Iunie 2009

HOTĂRÂREA
din 2 decembrie 2008
în Cauza Giuglan și alții împotriva României
(Cererea nr. 3.834/04)

În Cauza Giuglan și alții împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Elisabet Fura-Sandström, Egbert Myjer, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și din Stanley Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 13 noiembrie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 3.834/04) îndreptată împotriva României, prin care 4 cetățeni ai acestui stat, domnii Daniel Giuglan și Ion Toma Giuglan și doamnele Florica Iliescu și Maria Nicolau (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 12 decembrie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 10 iulie 2007, președintele Secției a treia a decis să îi comunice cererea Guvernului. Astfel cum prevede art. 29 § 3 din Convenție, acesta a decis să fie analizate în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții s-au născut în anii 1947, 1939, 1942 și, respectiv, 1941 și locuiesc în București, Pitești și Găiești.

5. Prin sentința definitivă din 23 noiembrie 1992, Judecătoria Târgoviște a statuat în temeiul art. 37 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 (*Legea nr. 18/1991*) că reclamanții erau îndreptățiți să li se reconstituie dreptul de proprietate asupra a 3 parcele de teren în suprafață de 25.211,8 m², 23.762 m² și 4.352 m², situate în satul Gemenea (Voinești), pe vechile amplasamente identificate într-un raport de expertiză, ce făcea parte integrantă din sentință (respectiv în așa-numitele „Cornu Badului“, „Argeșeanu“ și „Piua Priboaiă“). Cu toate acestea, deoarece pe o parte din terenul revendicat pe locul așa-numit „Argeșeanu“ a fost construită o școală, reclamanților ar fi trebuit să li se atribuie în acest sens, cu titlu de despăgubire, o parcelă echivalentă în suprafață de 2.062 m², situată în intravilanul satului, pe un amplasament ce urma să fie stabilit de către autoritățile locale. Reclamanților trebuia să li se elibereze titluri de proprietate. În motivarea sentinței, instanța a reținut că o parte din parcelele menționate mai sus se aflau în posesia unor terți ce făcuseră schimburi de terenuri cu Primăria Voinești și că raportul de expertiză nu precizase titlurile de proprietate în baza cărora terții beneficiau de aceste parcele. Prin decizia pronunțată la data de 20 decembrie 1996, Curtea Supremă de Justiție a respins ca inadmisibil recursul în anulare formulat împotriva sentinței menționate mai sus de către procurorul general, care susținea greșita aplicare în speță a art. 37 din Legea nr. 18/1991.

6. Prin decizia rămasă definitivă din data de 15 martie 1994, Curtea de Apel București a obligat Primăria Voinești și comisia județeană Dâmbovița pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 să îi pună pe reclamanți în posesia terenurilor menționate mai sus și să le elibereze titluri de proprietate, conform sentinței rămase definitivă din 23 noiembrie 1992, menționată anterior. În urma unei proceduri distincte, reclamanții au obținut obligarea autorităților locale la plata unor penalități până la executarea hotărârilor definitive din 23 noiembrie 1992 și din 15 martie 1994, menționate mai sus.

7. După ce, în anul 1995, prefectul de Dâmbovița a emis ordine de restituire către reclamanți a terenurilor ce făceau obiectul sentinței din 23 noiembrie 1992 menționată mai sus, prin decizia rămasă definitivă din data de 20 decembrie 2002, Curtea de Apel Ploiești a anulat aceste ordine. Pentru a ajunge la această decizie, Curtea de Apel a statuat că terenurile în litigiu nu se aflau în patrimoniul Primăriei Voinești în anul 1990, așa cum prevedea art. 37 din Legea nr. 18/1991, ci în patrimoniul unor terți. În plus, a adăugat că Judecătoria Târgoviște își depășise competențele atunci când a stabilit în sentința din data de 23 noiembrie 1992 amplasamentele terenurilor ce trebuiau restituite reclamanților. Decizia menționată mai sus a fost pusă la dispoziția publicului la data de 20 decembrie 2002. La 12 februarie 2003, contestând motivele acestei decizii, reclamanții au sesizat procurorul general cu o cerere de recurs în anulare, cerere ce a fost respinsă.

8. La data de 2 octombrie 2002, în temeiul sentinței din 23 noiembrie 1992 menționată mai sus, comisia județeană Dâmbovița le-a eliberat reclamanților un titlu de proprietate referitor la o livadă în suprafață de 3.920 m², acordat părților interesate cu titlu de despăgubire pentru terenul construibil în suprafață de 2.062 m² (paragraful 5 de mai sus). Părților

interesate le-a fost eliberat un nou titlu de proprietate la data de 6 mai 2005, comisia județeană restituindule atât livada menționată mai sus, cât și alte două parcele, în total o suprafață de 5.432 m² în locul așa-numit „Argeșeanu“. Printr-un alt titlu de proprietate, eliberat în aceeași zi, părților interesate le-a fost restituită o parcelă în suprafață de 2.483 m², situată în locul așa-numit „Cornu Badului“.

9. Prin decizia rămasă definitivă din data de 3 mai 2007, Curtea de Apel Ploiești a admis acțiunea în revendicare referitoare la parcele în suprafață totală de 11.485 m², situate în locul așa-numit „Argeșeanu“, acțiune pe care reclamanții au îndreptat-o împotriva terților posesori ai acestor parcele. Aceasta a statuat că Primăria Voinești și, ulterior, terții nu își însușiseră în mod legal decât posesia parcelor în cauză, nu și dreptul de proprietate, și că problema celor câteva construcții ridicate de acești terți pe aceste parcele va fi rezolvată ulterior de către părțile la litigiu. Printr-un proces-verbal din 30 octombrie 2007, semnat de primul reclamant, un executor judecătoresc a pus părțile interesate în posesia parcelor menționate mai sus. Prin decizia din 28 ianuarie 2008, contestația în anulare formulată de terți împotriva acestei decizii a fost respinsă, condițiile necesare pentru reexaminarea cauzei pe fond nefiind întrunite.

10. Conform adreselor din datele de 5 și 8 octombrie 2007, transmise Guvernului de către Prefectura Dâmbovița și de către comisia locală, aceasta din urmă adoptase două decizii în anul 2006, în temeiul Legii nr. 18/1991, pentru ca reclamanții să fie înscrși pe o listă pentru a obține despăgubiri pentru un teren cu o suprafață de aproximativ 35.900 m². Comisia locală a precizat că din cauza procedurilor aflate pe rol (paragraful 9 de mai sus) autoritățile nu le-au putut elibera un titlu de proprietate reclamanților pentru celelalte parcele precizate în sentința rămasă definitivă din data de 23 noiembrie 1992.

11. Din informațiile furnizate de părți reiese că, exceptând parcelele menționate mai sus (paragrafele 8 și 9 de mai sus), autoritățile nu au procedat la restituirea celorlalte terenuri ce făceau obiectul sentinței rămase definitive din data de 23 noiembrie 1992. În plus, din dosar nu reiese că procedura de acordare a despăgubirilor pentru o parte din terenurile ce au fost restituite în baza acestei sentințe a fost finalizată prin calculul sumei datorate părților interesate și plata acesteia.

II. Dreptul intern pertinent

12. Extrasele relevante din Legea fondului funciar nr. 18/1991 sunt prezentate în *Cauza Sabin Popescu împotriva României* (nr. 48.102/99, §§ 42-46, 2 martie 2004). Art. 37 din această lege (devenit art. 41 în versiunea publicată în anul 1998) preciza că terenurile agricole fără construcții, instalații sau amenajări de interes public, care au intrat în patrimoniul statului și care se aflau în administrația autorităților locale în momentul intrării în vigoare a legii (1991), vor fi restituite foștilor proprietari în limita a 10 ha.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

13. Reclamanții susțin că executarea parțială și cu întârziere a sentinței rămase definitive din data de 23 noiembrie 1992 a Judecătorei Târgoviște le-a încălcat dreptul de acces la o instanță, precum și dreptul la respectarea bunurilor lor. Ei invocă art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevăd următoarele în părțile lor relevante în speță:

Articolul 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) ”

Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor. ”

14. Guvernul se opune acestei teze.

A. Asupra admisibilității

15. Curtea constată că această parte a cererii nu este vădit neîntemeiată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea constată că aceasta nu este afectată de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarată admisibilă.

B. Asupra fondului

16. În observațiile sale din luna octombrie 2007, Guvernul recunoaște că autoritățile trebuie să le restituie reclamanților terenurile precizate în sentința definitivă din data de 23 noiembrie 1992. El arată că demersurile făcute în acest sens au avut ca rezultat restituirea unei părți a acestor terenuri (paragraful 8 *in fine* de mai sus) și că, pentru restul terenurilor, autoritățile așteaptă soluționarea procedurilor aflate pe rol între reclamanți și terții posesori ai unora dintre aceste parcele, pentru a preciza amplasamentul terenurilor care trebuie restituite.

17. Reclamanții au arătat că, deși sentința definitivă din data de 23 noiembrie 1992 a precizat amplasamentul parcelor care trebuia să le fie restituite, autoritățile nu au făcut demersuri efective pentru executarea acestei sentințe. În opinia lor, anularea ordinelor prefectului de restituire a terenurilor în cauză este o dovadă în acest sens. În plus, abia după 13 ani de la pronunțarea sentinței menționate mai sus autoritățile le-au restituit, în mod efectiv, o mică parte din parcelele în discuție. Ei consideră că procedurile pe care au fost nevoiți să le inițieze după anul 1992 împotriva comisiilor administrative și împotriva terților posesori ai parcelor dovedesc lipsa de diligență a autorităților.

18. Curtea reamintește că în cauza de față, deși reclamantii au obținut la data de 23 noiembrie 1992 o sentință definitivă care dispune ca autoritățile administrative să le restituie mai multe terenuri determinate cu exactitate printr-o expertiză și să le elibereze titluri de proprietate, această sentință nu a fost nici executată *ad litteram* integral, nici anulată sau modificată în urma exercitării unei căi de recurs prevăzute de lege. Situația continuă de neexecutare ar putea înceta numai printr-o astfel de anulare sau prin înlocuirea de către instanță a obligației datorate conform sentinței în cauză printr-o altă obligație echivalentă (*Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48.102/99, § 54, 2 martie 2004).

19. Curtea a analizat în mai multe rânduri cauze ce ridicau probleme similare celor din speța de față, în care a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea, printre multe altele, *Sabin Popescu împotriva României*, menționată mai sus; și *Luca împotriva României*, nr. 1.204/03, 13 mai 2008).

20. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a oferit niciun fapt sau argument care să poată duce la o altă concluzie în cazul de față. În mod special, ea observă că părțile nu contestă că sentința definitivă menționată mai sus nu a fost executată decât după câțiva ani de la pronunțarea sentinței definitive din 23 noiembrie 1992 și numai în ceea ce privește o parte din terenurile ce trebuiau restituite reclamantilor (paragrafele 8 în fine și 9 de mai sus: parcelele în suprafață de 5.432 m² și 11.485 m², situate în locul așa-numit „Argeșeanu“, și cea în suprafață de 2.483 m², situată în locul așa-numit „Cornu Badului“). În plus, ea constată că Guvernul nu a dovedit că, după pronunțarea deciziei definitive din data de 3 mai 2007 a Curții de Apel Ploiești și după punerea în posesie a reclamantilor asupra terenului în suprafață de 11.485 m² menționat mai sus, autoritățile le-au eliberat un titlu de proprietate pentru terenul respectiv.

21. Pe de altă parte, Curtea observă că faptul că niște terți se aflau în posesia unora dintre parcelele în discuție nu a fost considerat de către judecătoria ca un element care ar împiedica să pronunțe sentința definitivă din data de 23 noiembrie 1992 și să le restituie astfel părților interesate dreptul de proprietate asupra terenurilor în cauză (paragraful 5 de mai sus). Or, Curtea constată că, dacă autoritățile au dispus într-o primă fază restituirea terenurilor în cauză reclamantilor, ordinele prefectului în această privință au fost anulate din cauza drepturilor terților posessori ai parcelor (paragraful 7 de mai sus). Curtea reamintește că este de datoria fiecărui stat contractant să se doteze cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce îi revin și că autorităților le revine sarcina de a efectua demersurile efective menite să clarifice situația juridică în discuție și să execute în mod efectiv o sentință definitivă pronunțată împotriva lor (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Pop împotriva României*, nr. 7.234/03, § 35, 21 decembrie 2006). Prin urmare, Curtea nu poate accepta faptul că argumentele invocate de Guvern ar putea reprezenta o justificare valabilă pentru întârzierea și executarea parțială a sentinței definitive menționate mai sus.

22. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, statul, prin intermediul organelor sale specializate, nu a depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea sentinței definitive în cauză într-un termen rezonabil, în ceea ce privește parcelele restituite reclamantilor, și în mod integral și efectiv, în ceea ce privește în special restul

terenurilor acordate de instanță. Prin urmare, Curtea constată că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra celorlalte preținse încălcări

23. Invocând art. 6 § 1 din Convenție, reclamantii se plâng în esență de nedreptatea și de modul de soluționare a procedurii care s-a încheiat prin decizia din 20 decembrie 2002 a Curții de Apel Ploiești (paragraful 7 de mai sus). Făcând trimitere la *Cauza Glod împotriva României* (nr. 41.134/98, 6 septembrie 2003), ei susțin, de asemenea, încălcarea dreptului lor de acces la o instanță, ce reiese din motivele acestei decizii referitoare la competența instanțelor în materie de amplasament al terenurilor ce trebuie restituite de către autorități.

24. Curtea observă că decizia definitivă menționată mai sus a fost pusă la dispoziția publicului la data de 20 decembrie 2002. Observând că reclamantii nu contestă că au avut posibilitatea efectivă de a avea acces la motivele deciziei în discuție începând cu această dată, fapt confirmat de altfel de trimiterile la textul deciziei în cererea lor din 12 februarie 2003, adresată procurorului general (paragraful 7 în fine de mai sus), Curtea consideră că, în ceea ce privește capetele de cerere menționate mai sus, cererea a fost introdusă tardiv la data de 12 decembrie 2003.

25. Rezultă că această parte a cererii este tardivă și trebuie respinsă în conformitate cu art. 35 paragrafele 1 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

26. Conform art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

27. Cu titlu de prejudiciu material pe care l-au suferit, reclamantii solicită restituirea efectivă a tuturor terenurilor menționate în dispozitivul sentinței definitive din 23 noiembrie 1992, precizând că valorile din grila notarială furnizate de Guvern sunt mult inferioare prețului de pe piața imobiliară locală. De asemenea, ei solicită suma de 144.647,7 euro (EUR) reprezentând venitul pe care l-ar fi putut obține din aceste terenuri. Cu acest titlu, ei trimit o estimare a lipsei de folosință, calculată începând de la contractele de arendare încheiate după anul 2001, contracte ce se referă în special la livada în suprafață de 0,39 ha și care nu menționează prețul de arendare. Pe de altă parte, ei își sprijină cererea pe chitanțele de încasare a arende, de unde reiese că venitul obținut de pe urma livezii menționate mai sus varia între 600 și 1.300 EUR pe an pentru perioada menționată mai sus. În fine, reclamantii solicită suma de 32.000 EUR cu titlu de daune morale pentru stresul și suferințele la care au fost supuși de-a lungul perioadei de neexecutare.

28. În ceea ce privește cererea de daune materiale, Guvernul trimite un tabel folosit de birourile notariale pentru a stabili onorariile și taxele la vânzările de terenuri în județul respectiv, tabel ce precizează valorile de referință minime ale terenurilor. Pentru satul Gemenea (Voinești), aceste valori variază, în funcție de diferitele categorii de terenuri, între circa 0,5 EUR și 5 EUR/m². Invocând jurisprudența Curții, Guvernul susține că cererea reclamanților pentru lipsa de folosință are un caracter speculativ și că ea este, în orice caz, excesivă. În ceea ce privește daunele morale pretinse, Guvernul consideră că o eventuală hotărâre care să constate încălcarea ar constitui, în sine, o reparație satisfăcătoare a prejudiciului respectiv.

29. Curtea consideră că, în speță, singurul fundament ce trebuie reținut pentru acordarea unei reparații echitabile rezidă în constatarea încălcării art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza faptului că autoritățile nu au executat, într-un termen rezonabil și într-un mod integral și efectiv, sentința definitivă din 23 noiembrie 1992. Totuși, Curtea apreciază că este de datoria autorităților să ia măsurile necesare pentru a restitui în mod efectiv terenurile precizate în sentința definitivă din 23 noiembrie 1992 și care nu au fost încă restituite reclamanților. De asemenea, este de datoria lor să elibereze titlurile de proprietate aferente, precum și pe cel pentru parcela în suprafață de 11.485 m² (paragraful 20 de mai sus), ceea ce ar repune părțile interesate, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele articolelor menționate mai sus nu ar fi fost încălcate.

30. Curtea hotărăște ca, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, dacă statul pârât nu procedează la operațiunile menționate mai sus, Guvernul va trebui să le plătească reclamanților, ca daune materiale, o sumă care să corespundă valorii terenurilor nerestituite. Având în vedere elementele furnizate de Guvern și informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală, Curtea apreciază că se cuvine să le aloce în acest sens reclamanților suma de 75.000 EUR ca daune materiale.

31. În ceea ce privește cererea referitoare la lipsa de folosință, în lipsa unor documente justificative relevante cum ar fi o expertiză sau o hotărâre judecătorească ce atestă valoarea prejudiciului pretins, Curtea nu poate specula în acest sens și consideră că această cerere trebuie respinsă (vezi, *mutatis mutandis*, *Dragne împotriva României* (reparație echitabilă), nr. 78.047/01, § 18, 16 noiembrie 2006, și *Corabian împotriva României*, nr. 4.305/03, § 59, 27 septembrie 2007). În acest sens, Curtea observă că chitanțele primite de reclamanți se referă numai la livada în suprafață de 0,39 ha, care nu făcea parte din terenurile precizate cu exactitate în sentința definitivă menționată mai sus, și că acest calcul constând în multiplicarea venitului livezii pentru celelalte terenuri în discuție este mai degrabă speculativ.

32. În plus, Curtea apreciază că reclamanții au suferit un prejudiciu moral în special din cauza frustrării provocate de imposibilitatea de a obține executarea în mod integral și efectiv a sentinței definitive din 23 noiembrie 1992 după data de 20 iunie 1994, data ratificării Convenției de către România, și că acest prejudiciu nu este suficient compensat printr-o constatare a încălcării. În aceste circumstanțe, ținând cont de toate elementele aflate în posesia sa și statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea îi alocă fiecăruia dintre reclamanți suma de 5.500 EUR cu titlu de daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

33. Prezentând documente justificative pentru o parte din cheltuieli, reclamanții solicită și suma de 1.141 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată angajate în cursul procedurilor interne și în fața Curții. Această sumă este defalcată astfel: 500 EUR pentru cheltuielile de transport suportate de primul reclamant pentru a se prezenta la termenele diferitelor proceduri judiciare interne referitoare la terenurile respective, 500 EUR pentru alte cheltuieli nespecificate și circa 150 EUR pentru cheltuieli de corespondență cu Curtea, cheltuieli cu timbrele etc.

34. Guvernul nu se opune să li se aloce reclamanților o sumă cu titlu de cheltuieli de judecată, care să corespundă criteriilor de rambursare stabilite de jurisprudența Curții. Totuși, el consideră că reclamanții ar fi putut solicita și obține rambursarea respectivă în cadrul procedurilor interne.

35. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță și ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 200 EUR, cu toate cheltuielile incluse, pe care le-o acordă reclamanților.

C. Dobânzi moratorii

36. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție cu privire la neexecutarea integrală și efectivă a sentinței definitive din 23 noiembrie 1992 și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să le restituie în mod efectiv reclamanților terenurile precizate în sentința definitivă din 23 noiembrie 1992 și care nu le-au fost încă restituite părților interesate și să le elibereze titlurile de proprietate aferente, precum și titlul pentru parcela în suprafață de 11.485 m², în cel mult 3 luni de la data rămânării definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție;

b)ca, dacă nu efectuează aceste operațiuni, statul pârât să le plătească împreună reclamanților, în același termen de 3 luni, suma de 75.000 EUR (șaptezeci și cinci mii euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, ca daune materiale;

c)ca, în orice caz, statul pârât să îi plătească fiecăruia dintre reclamanți, în termenul menționat mai sus, suma de 5.500 EUR (cinci mii cinci sute euro) cu titlu de daune morale și să le plătească împreună reclamanților suma de 200 EUR (două sute euro) cu titlu de cheltuieli de judecată, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamanți;

d)ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

e)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 2 decembrie 2008, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Stanley Naismith,

grefer adjunt